

Arrest

nr. 92 425 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VALCKE *loco* advocaat P.-J. STAELENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Tbilisi waar u ook woont. U bent de adoptievader van N. J. (O.V. (...)). A. S. (O.V.(...)) is uw tante en verblijft ook in België.

In februari 1998 gaat u aan de slag bij de politie van Tbilisi. Vanaf 2002 volgt u bijkomende cursussen op de politieacademie. In diezelfde periode neemt u de dochter N. van uw zus E. in huis. U spreekt met uw zus af dat u het kind zal adopteren. Sinds 2003 bent u lid van de oppositiepartij Labour Party. U neemt deel aan een aantal kleine politieke protestbetogingen.

In november 2006 stelt uw vriend M. B. zich als Labour-lid kandidaat voor de plaatselijke verkiezingen. U steunt hem openlijk. Als men op uw werk te weten komt dat u zich inzet voor de oppositie, wordt u gedwongen ontslag te nemen. Uw toenmalige chef helpt u wel aan een andere job in de privésector.

Tijdens een protestactie op 7 november 2007 loopt u blauwe plekken op van de rubberkogels die de oproerpolitie afvuurt. Enkele dagen later wordt u meegenomen door de politie. U wordt beschuldigd van weerspannigheid tegen de politie tijdens de betoging. Na enkele uren wordt u vrijgelaten.

In mei 2009 is er een selectieprocedure bij de politie. Daarvoor doorloopt u een aantal selectietests maar bij het laatste gesprek wordt u gezegd dat u de job niet kan krijgen omdat u een oppositielid bent. In juli 2009 krijgt u telefoon van een zekere Leri Mampuria. Hij laat u weten dat u toch de job bij de politie kan krijgen, op voorwaarde dat u informant wordt en informatie over Labour verzamelt voor de politie. U krijgt daartoe wat bedenktijd, maar gaat niet in op hun vraag. In plaats daarvan vertrekt u op 8 augustus 2009 naar België. U verblijft hier drie maanden met een toeristenvisum en keert dan naar Georgië terug omdat u de officiële adoptieprocedure voor de dochter van uw zus wil doorlopen.

In december 2009 wordt u opnieuw gebeld door Mampuria. U ontmoet hem en hij vraagt u opnieuw voor hen te werken. U wordt geslagen, maar u mag gaan. In diezelfde periode krijgt u vreemde telefoons op uw werk. Men stelt u allerlei illegale deals voor, maar u weigert telkens.

Begin 2010 start u de officiële adoptieprocedure in verband met N.. Half april 2010 wordt u van aan het kantoor van Labour door Mampuria meegenomen naar het meer van Tbilisi. Hij eist van u dat u meewerkt met de politie. U wordt geslagen. Na dit incident trekt u naar het dorp D. A. waar het voor u kalm blijft. Uw moeder wordt thuis in Tbilisi wel vaak opgebeld waarbij er naar u gevraagd wordt. Ze krijgt ook bezoek van de districtspolitie. Op 22 juni 2010 gaat u naar een ander dorp, K. B., waar u ook geen problemen kent. Eind augustus 2010 keert u terug naar Tbilisi. Op 8 oktober 2010 wordt u aan uw huis opnieuw in een auto gesleurd door Mampuria en naar een begraafplaats gebracht. Daar wordt u geslagen en er wordt een geweerschot afgevuurd. U belooft Mampuria mondeling met hem samen te werken. Normaal moet u zich enkele dagen later op het politiekantoor melden om zich als informant te registreren. U krijgt nogmaals telefoon van Mampuria. U vraagt nog wat bedenktijd. Op 19 november 2010 spreekt de rechtbank een vonnis uit waarbij u officieel de adoptievader van N. wordt. Onmiddellijk na het vonnis gaat u naar S..

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 3 februari 2011. Vanuit het grensdorp S. steekt u de grens met Turkije illegaal over. Vanuit dat land steekt u de Griekse grens via een rivier te voet over. Daar wordt u in een vrachtwagen gestoken en gaat per boot naar Ancona (Italië). Daar komt uw tante A.S., die reeds achttien jaar in België woont, u met de auto ophalen en brengt u naar België waar u op 11 februari 2011 aankomt. Op 4 maart 2011 vraagt u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele interne Georgische identiteitskaart, een kopie van uw rijbewijs, een origineel duplicaat van de geboorteakte van uw adoptiedochter, een origineel duplicaat van de adoptieakte van uw adoptiedochter, een originele partijlidkaart, een originele brief van uw partij, kopies van twee foto's van uzelf, een kopie van een foto van een betoging en een digitale video-opname.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verder haalt hij het zorgvuldigheidsbeginsel aan en brengt hij een nieuw stuk aan waarvan hij stelt dat het zijn asielaanvraag bevestigt.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Uit uw verklaringen blijkt dat u in de gevangenis zal worden gestoken of vermoord worden door de autoriteiten van uw land omdat die autoriteiten van u als lid van de oppositiepartij Labour verlangden dat u voor hen zou werken als informant binnen die partij maar u dit voorstel weigerde (CGVS p. 9). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste verklaart u dat u reeds vanaf 2003 lid bent van Labour, wat u onder andere staft door uw partijlidkaart neer te leggen (document 2 in administratief dossier). Voor deze partij voert u propaganda (brochures uitdelen op markten), regelt u het transport van demonstranten naar betogingen, neemt u zelf ook deel aan deze manifestaties en helpt u uw vriend M.B. financieel als die zich kandidaat stelt bij verkiezingen in 2006 (CGVS 18.06.2012 p. 4). Omwille van uw lidmaatschap ondervindt u wel degelijk problemen – zo wordt u in 2006 naar eigen zeggen gedwongen om ontslag te nemen als politieagent in Tbilisi (CGVS 4.06.2012 p. 4 & p. 9) en wordt u kort na de massademonstratie van 7 november 2007 enkele uren vastgehouden door de politie wegens vermeende weerspanning tegen de ordediensten (CGVS 18.06.2012 p. 4). U verklaart echter expliciet dat uw loutere lidmaatschap van Labour en deze problemen niet de reden zijn waarom u uiteindelijk een asielaanvraag indient; volgens uw verklaringen situeert de oorzaak van uw problemen (waarvoor u uw huidige asielaanvraag indient) zich in 2009 toen u in mei van dat jaar een selectieprocedure doorliep voor een job bij de politie waarna u onder druk werd gezet om informant voor de politie te worden bij Labour (CGVS 4.06.2012 p. 9 & p. 12 + CGVS 18.06.2012 p. 5). Welnu, er dient echter gewezen te worden op een aantal opvallende vaststellingen hieromtrent.

Uit uw verklaringen blijkt dat u voornamelijk problemen had met ene L.M.; hij was immers de persoon die u in juli 2009 voorstelde om informant te worden (CGVS 4.06.2012 p. 9), die u in december 2009 opbelde en onder druk zette (CGVS 4.06.2012 p. 10) en die u in april 2010 en oktober 2010 samen met zijn handlangers in elkaar sloeg (CGVS 4.06.2012 p. 11-12). U blijkt echter weinig concrete informatie te kunnen geven over deze M.. U verklaart dat u hem voor het eerst ontmoette op het centrale politiekantoor van Tbilisi in juli 2009 (CGVS 4.06.2012 p. 9), maar voor wie of wat hij werkte weet u niet. U verklaart wel dat hij vier sterren op zijn uniform had en dat hij dus kapitein zou moeten zijn, maar bij welke afdeling of dienst dat was weet u niet (CGVS 18.06.2012 p. 6). U verklaart dat de selectiecommissie u de job bij de politie weigerde omdat u lid was van de oppositie – hieromtrent verklaart u opvallend genoeg niet te weten om welke job het precies ging in uw geval (CGVS 18.06.2012 p. 5) – maar dat M. u zei dat u alsnog de job zou krijgen op voorwaarde dat u informant zou worden (CGVS 4.06.2012 p. 9-10). Wat M. te maken zou hebben met de selectieprocedure voor die job, weet u echter niet (CGVS 18.06.2012 p. 6). Over deze selectieprocedure dient bovendien nog gewezen te worden op een opvallende tegenstrijdigheid. Zo verklaart u aanvankelijk dat de examenjury u er tijdens het laatste gesprek op wees dat u oppositielid was en dat u

daardoor de job niet zou krijgen (CGVS 4.06.2012 p. 9), terwijl u later verklaart dat men u tijdens het gesprek nog geen negatief antwoord gaf, dat men u zei gewoon geduld te hebben en dat u het negatief resultaat van uw gesprek pas later te weten kwam toen u uw naam niet terugvond op de lijst van geslaagden op de politieafdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS 18.06.2012 p. 5-6). Als u hiermee geconfronteerd wordt, blijft u bij uw tweede versie van de feiten (CGVS 18.06.2012 p. 6). Echter, het louter herhalen van één van uw tegengestelde verklaringen biedt allerm minst een afdoende uitleg waarom u zich op dit cruciaal punt tegenspreekt (het moment waarop u het nieuws vernam dat u de job niet zou krijgen raakt immers aan de kern van uw asielrelaas omdat M. u deze job alsnog aanbood als u informant zou worden). Ten slotte verklaart u niet te weten welke informatie over Labour Mampuria en de politie precies wilden van u als informant. U verklaart dat jullie niet concreet spraken waarover het precies ging. Echter, aangezien u verklaart dat ze u zeiden dat u informatie moest verzamelen die zij nuttig vonden, kan van u verwacht worden dat u weet welke informatie de politie van u verlangde (CGVS 18.06.2012 p. 6).

Aldus dient gesteld dat u bijzonder vaag blijft over de kern van uw problemen. Als u in mei 2009 daadwerkelijk de job niet zou gekregen hebben wegens uw politiek lidmaatschap en u daardoor vanaf juli 2009 onder druk zou zijn gezet door L.M. om informant te worden, kan van u (een ex-politieagent die opgeleid werd aan de politieacademie, die zich opwerkte tot de rang van luitenant en die van 1998 tot 2006 bij de politie werkzaam was (CGVS 4.06.2012 p. 4) en een politiek opposant voor Labour sinds 2003), redelijkerwijs verwacht worden te weten wie L.M. precies is en waar hij werkt, te weten voor welke job u de selectieprocedure doorliep, zich niet tegen te spreken over het moment waarop u vernam dat de job u geweigerd werd en op de hoogte te zijn van uw precieze taak als informant bij Labour. Dit is echter niet het geval. Bijgevolg kan geen geloof meer gehecht worden aan de oorzaak van uw problemen (nl. het feit dat men u als informant wou inzetten) en aldus ook niet aan de problemen die u als gevolg daarvan ondervonden zou hebben (i.e. de druk en de slagen van Mampuria en zijn mannen, de illegale deals die u door de politie op uw werk werden voorgesteld en de bezoeken en telefoons die uw moeder nog kreeg in Tbilisi terwijl u zelf ondergedoken was).

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door een aantal opvallende elementen in uw verklaringen omtrent de problemen die u zou meegemaakt hebben. Zo verklaart u dat de financiële politie in februari 2010 op uw werk langskwam om u te inspecteren maar ze konden geen inbreuken van uwentwege vaststellen; daarop kreeg u vijf-zes telefoontjes van mensen die u illegale deals voorstelden (CGVS 4.06.2012 p. 10). U verklaart dat deze mensen in opdracht van de politie werkten om informatie tegen u te verzamelen. Wie u die deals voorstelde of waaruit die illegale deals dan concreet bestonden, kan u echter niet zeggen (CGVS 18.06.2012 p. 3). Daarnaast verklaart u dat van midden april 2010 tot eind augustus 2010 in de dorpen D. A. en K. B. ging onderduiken. In uw afwezigheid kreeg uw moeder bij u thuis in Tbilisi nog verschillende telefoons in verband met het informantenvoorstel van de politie en kreeg ze ook de politie over de vloer voor u (CGVS 4.06.2010 p. 11). Hoeveel zo'n telefoons en bezoeken uw moeder dan kreeg, kan u echter niet zeggen (CGVS 18.06.2012 p. 3). Echter, als u effectief onder druk werd gezet om als informant te werken, kan van u verwacht worden dat u concreter weet wat die illegale deals inhielden en hoeveel keer uw moeder omwille van u nog werd gecontacteerd door de politie. Dit is echter niet het geval.

Ten tweede komt uw bewering als zou u problemen hebben met de autoriteiten van uw land volledig op de helling te staan wegens het feit dat u nog meermaals in contact bent gekomen met deze autoriteiten zonder dat u daarbij problemen ondervond. Zo blijkt dat u zich op 27 augustus 2004 en op 11 juni 2008 persoonlijk bij de autoriteiten van uw land ging aanmelden om respectievelijk een interne identiteitskaart en een rijbewijs op te halen. Daarbij ondervond u beide keren geen problemen (CGVS 4.06.2012 p. 5 + document 1 in administratief dossier). Indien u op die momenten vervolgd zou worden door de autoriteiten van uw land wegens uw lidmaatschap van de oppositie (u was immers lid van Labour sinds 2003, CGVS 4.06.2012 p. 9), is het ondenkbaar dat u van diezelfde autoriteiten probleemloos deze documenten zou kunnen bekomen. Ook in het jaar waarin uw problemen uitbraken (i.e. 2009) wendde u zich nog tot de autoriteiten, meer bepaald om een internationaal paspoort te verkrijgen; wat u via de normale procedure zonder problemen verkreeg. Met dit paspoort ging u tussen 8 augustus 2009 en 4 november 2009 bovendien met het vliegtuig naar België: daarbij ondervond u zowel bij het verlaten van de luchthaven als bij uw terugkomst op de luchthaven geen enkel probleem (CGVS 4.06.2012 p. 6-7). Als u vanaf mei-juni 2009 daadwerkelijk geviseerd zou worden door de autoriteiten van uw land (i.c. de politie) is het uiterst ongeloofwaardig dat u nog een internationaal paspoort zou gekregen hebben en u daarmee in augustus en november 2009 probleemloos uw land verlaten zou hebben en terug binnengekomen zou zijn. Nog frappanter is het adoptieproces dat u vanaf

begin 2010 doorliep en waardoor u op 19 november 2010 officieel adoptievader werd van uw nicht N. J.. Tijdens deze juridische procedure – waarbij u verschillende documenten moest indienen bij de sociale dienst (waaronder een kopie van uw identiteitskaart, CGVS 4.06.2012 p. 5), verschillende onderzoeken moest ondergaan en uw adoptie dochter moest registreren bij de bevolkingsregistratie – ondervond u naar eigen zeggen geen enkel probleem (CGVS 4.06.2012 p. 2-3). Welnu, als u sinds de lente van 2009 problemen zou hebben met de autoriteiten van uw land zoals u beweert, is het weinig aannemelijk dat u het jaar daarop nog probleemloos een officiële adoptieprocedure zou doorlopen bij diezelfde autoriteiten. In dit verband legt u duplicaten voor van de geboorte- en adoptieakte van uw adoptie dochter (documenten 3 & 4 in administratief dossier), die door uw moeder in uw afwezigheid op 11 oktober 2011 werden opgehaald bij de verantwoordelijke diensten terwijl u zelf in België was; uw moeder zond u deze duplicaten op (CGVS p. 4.06.2012 p. 5-6). U verklaart dat uw advocaat en uw moeder de originelen van deze twee documenten gingen ophalen na het adoptievonnis in november 2010; zelf kon u dat niet doen omdat uw situatie op dat moment 'behoorlijk gespannen' was en u zich niet wou vertonen in de stad. In dit opzicht is het weinig geloofwaardig dat u enkel de voornaam van uw advocaat kent (Otar) maar zijn familienaam niet (CGVS 4.06.2012 p. 6). Aangezien uw advocaat uw officiële vertegenwoordiger was tijdens deze voor u persoonlijk uiterst ingrijpende adoptieprocedure en hij volgens uw verklaringen in uw plaats deze documenten ging ophalen met uw moeder (CGVS p. 4.06.2012 p. 5-6), kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u diens familienaam wel degelijk kent; wat niet het geval is. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u zelf de geboorte- en adoptieakte bent gaan ophalen bij de autoriteiten van uw land. Aldus kan nogmaals weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u problemen hebben gehad met deze autoriteiten.

Bovendien, wat betreft uw verblijf van drie maanden in België in 2009, verklaart u dat u geen asielaanvraag indiende op dat moment (CGVS 4.06.2012 p. 6). Dit is hoogst opmerkelijk. Niet alleen de terugkeer naar uw land nadat u het eerst verlaten had maar ook het feit dat u tijdens uw eerste verblijf in België geen asielaanvraag indiende, doet enorme afbreuk aan uw nood aan bescherming voor de problemen die u in uw land met de autoriteiten zou hebben; te meer omdat u verklaart dat de reden waarom u toen uit Georgië vertrok dezelfde is als waarvoor u uw huidige asielaanvraag indient (op het moment dat u voor het eerst in België toekwam (augustus 2009), waren uw problemen immers reeds uitgebroken (mei 2009) (CGVS 4.06.2012 p. 6). Op deze manier komt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals ernstig in het gedrang.

Ten derde dient nog gewezen te worden op opvallend gedrag dat u in Georgië vertoonde nadat uw problemen in mei 2009 uitgebroken waren. U verklaart dat u midden april 2010, nadat u nog maar eens was geslagen door M. en zijn mannen, wegging uit Tbilisi en ging onderduiken in het geboortedorp van uw moeder, D. A.. Daar bleef u tot 22 juni 2010 en ging dan naar het dorp K. B. waar u bij de ouders van een vriend verbleef. Eind augustus 2010 ging u naar Tbilisi terug (CGVS 4.06.2010 p. 11). Welnu, het feit dat u terugging naar Tbilisi (i.e. dé plaats waar u al uw problemen zou meegemaakt hebben) nadat u het eerst ontvlucht was om onder te duiken in twee dorpen en het feit dat u zich daarna nog naar de autoriteiten wendde in verband met de adoptie documenten (zie boven), toont andermaal aan hoe relatief u uw problemen achtte. Bovendien heeft het Commissariaat-generaal door deze vaststelling opnieuw grondige twijfels over de geloofwaardigheid van de door u opgesomde problemen.

Ten vierde, wat betreft uw reisroute, verklaart u zonder uw internationaal paspoort te gebruiken Georgië een tweede keer verlaten te hebben op 3 februari 2011 en zonder geldige reisdocumenten via Turkije, Griekenland en Italië naar België gereisd te zijn waar u op 11 februari 2011 toekwam (CGVS 4.06.2012 p. 7-8). Welnu, aangezien u in 2009 op legale wijze reeds naar België kwam met een toeristenvisum in uw internationaal paspoort (CGVS 4.06.2012 p. 6) en aangezien, zoals hierboven aangetoond, geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas als gevolg waarvan u uw land niet officieel kon verlaten zoals u beweert (CGVS 4.06.2012 p. 7), ontstaat het vermoeden dat u ook bij deze tweede keer legaal gereisd bent met uw internationaal paspoort en dit paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Bovendien heeft u opvallend genoeg pas bijna een maand na uw aankomst in België (i.e. 11.02.2011) een asielaanvraag ingediend (i.e. 4.03.2011). U zegt hieromtrent dat u griep had en u wou wachten op uw kind omdat de adoptieprocedure nog niet klaar was (CGVS 4.06.2012 p. 8). Dit zijn echter povere argumenten ter verklaring van uw passiviteit op dit vlak. Van een asielzoeker met een oprechte vrees voor vervolging kan immers verwacht worden dat hij, ondanks een griep, die u trouwens met geen enkel medisch document kon staven, de nodige moeite onderneemt om internationale bescherming aan te vragen. Bovendien had u verklaard dat de adoptieprocedure in november 2010 officieel afgerond was (CGVS 4.06.2012 p. 3), ruimschoots voor uw aankomst in België

(februari 2011). Aldus dienen omwille van uw laattijdige asielaanvraag nogmaals ernstige vragen gesteld te worden betreffende uw nood aan bescherming en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande elementen, dient geconcludeerd dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw bewering als zou u vervolgd worden door de autoriteiten van uw land wegens uw weigering om als oppositielid informatie te verzamelen over uw partij Labour. De documenten die u neerlegt, veranderen hier niets aan. Uw identiteitskaart, uw rijbewijs en de duplicaten van de geboorteen- en adoptieakte van uw adoptiekind (zie boven) bevatten louter identiteitsgegevens over u en uw adoptiekind, die hier niet betwist worden. De twee foto's van u in politieuniform en uw partijlidkaart bevestigen uw loopbaan bij de politie en uw politiek lidmaatschap; ze tonen echter niets aan in verband met de problemen die u als gevolg daarvan zou meegemaakt hebben (zie boven). De brief van uw partij Labour dd. 25.03.2011 bevestigt ook dat u lid was van deze partij en maakt melding van het feit dat u nog steeds politieke vervolging zou ondergaan in Georgië. Welnu, niet alleen specificereert deze brief niet om welke concrete feiten van vervolging het dan wel zou gaan en heeft het bijgevolg een futiele bewijswaarde ten opzichte van de door u opgesomde persoonlijke problemen (waarvan de ongeloofwaardigheid hierboven reeds uitvoerig werd aangetoond); u verklaart ook dat u zelf vroeg aan twee vrienden binnen uw partij om deze brief te laten opstellen door S. S. (CGVS 4.06.2012 p. 13), wat wijst op een gesolliciteerd karakter en de waarde van deze brief aldus danig relativeert. Deze brief vermeldt bovendien dat u gearresteerd werd tijdens een betoging op 7 november 2007. Hieromtrent legt u ook een kopie van een foto neer waar u volgens uw verklaringen op te zien bent (CGVS 4.06.2012 p. 10). Over deze demonstratie waarbij u zelf blauwe plekken opliep door rubberkogels en waarna u een paar dagen later voor een aantal uur werd vastgehouden door de politie (CGVS 18.06.2012 p. 4), verklaart u echter dat dit geen element is van uw huidige asielaanvraag (CGVS 18.06.2012 p. 5) – de problemen waarvoor u uiteindelijk uw land verliet en asiel aanvroeg, begonnen immers vanaf mei 2009 (CGVS 4.06.2012 p. 9). Bijgevolg is deze foto van ondergeschikt belang in de appreciatie van uw asielrelaas. Op de video-opname is een Georgische reportage te zien over ene Z.K., een man die in Georgië door de autoriteiten onder druk werd gezet om voor hen informant te worden bij de oppositie. Hoewel deze reportage aantoont dat dergelijke feiten wel degelijk kunnen voorvallen in uw land, heeft ze geen enkele betrekking op uw eigen, persoonlijke asielrelaas; wat u zelf ook toegeeft (CGVS 18.06.2012 p. 2).

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw tante A. S. (O.V. 4.353.053) – over wie u verklaarde dat ze reeds achttien jaar in België is en van wie u vermoedt dat ze ook een asielaanvraag gedaan heeft maar niet om dezelfde redenen als u (CGVS 4.06.2012 p. 3) – door het Commissariaat-generaal op 5 juli 1996 werd overgegaan tot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Het komt aan verzoeker toe om deze bevindingen van de verwerende partij *in concreto* te weerleggen.

2.5.1. Verzoeker doet vooreerst gelden dat de commissaris-generaal tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas besluit omwille van één tegenstrijdigheid, met name deze omtrent het tijdstip waarop hij vernam dat hij de job bij de politie niet zou krijgen. Verzoeker stelt onder verwijzing van rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State dat, in de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordien, deze zeker niet van aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te besluiten.

2.5.2. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat de beslissing om het asielrelaas ongeloofwaardig te bevinden, niet enkel gesteund is op een tegenstrijdigheid, maar ook op het geheel van vaagheden en onwetendheden van verzoeker met betrekking tot de kern van zijn problemen. Over de persoon die hem onder druk zette om informant te worden, weet verzoeker bijzonder weinig. Zo weet hij niet voor welke afdeling of dienst hij werkte, en wat hij te maken zou hebben met de selectieprocedure. Bovendien weet verzoeker niet voor welke job hij solliciteerde, en welke informatie over Labour men van hem wilde. Omtrent de illegale deals weet verzoeker niet te verduidelijken wie deze voorstelde of waaruit ze concreet bestonden. Over de telefoons in verband met het informantenvoorstel en het bezoek van de politie aan verzoekers moeder kan verzoeker niet zeggen hoe dikwijls dit gebeurd is.

Voorts stelt de commissaris-generaal op basis van een aantal andere vaststellingen vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag nog verder ondermijnd wordt. Met name steunt hij zich op het feit dat verzoeker na het ontstaan van zijn problemen met de politie meermaals in contact gekomen is met de autoriteiten zonder dat hij daarbij problemen ondervond, op het feit dat verzoeker drie maanden in België verbleef zonder asiel aan te vragen, op het opvallend gedrag van verzoeker nadat zijn problemen begonnen (met name zijn terugkeer naar Tbilisi) en op het feit dat verzoeker verklaarde zonder internationaal paspoort Georgië te hebben verlaten en zonder reisdocumenten via Turkije, Griekenland en Italië naar België te hebben gereisd, terwijl hij in 2009 op legale wijze naar België was gekomen, zodat de commissaris-generaal vermoedt dat verzoeker zijn internationaal paspoort bewust achterhoudt.

2.5.3. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De niet aannemelijkheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

2.5.4. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid over het tijdstip van het negatieve antwoord over de job betwist verzoeker dat hij tijdens het eerste gehoor verklaarde dat hem reeds tijdens het laatste gesprek werd meegedeeld dat hem de job geweigerd werd omdat hij lid was van de oppositiepartij. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal hieromtrent vast wat volgt:

“Over deze selectieprocedure dient bovendien nog gewezen te worden op een opvallende tegenstrijdigheid. Zo verklaart u aanvankelijk dat de examenjury u er tijdens het laatste gesprek op wees dat u oppositielid was en dat u daardoor de job niet zou krijgen (gehoorverslag CGVS 04.06.201,2 p. 9), terwijl u later verklaart dat men u tijdens het gesprek nog geen negatief antwoord gaf, dat men u zei gewoon geduld te hebben en dat u het negatief resultaat van uw gesprek pas later te weten kwam toen u uw naam niet terugvond op de lijst van geslaagden op de politieafdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS 18.06.2012 p. 5-6). Als u hiermee geconfronteerd wordt, blijft u bij uw tweede versie van de feiten (CGVS 18.06.2012 p. 6). Echter, het louter herhalen van één van uw tegengestelde verklaringen biedt allerm minst een afdoende uitleg waarom u zich op dit cruciaal punt tegensprekt (het moment waarop u het nieuws vernam dat u de job niet zou krijgen raakt immers aan de kern van uw asielaanvraag omdat Mampuria u deze job alsnog aanbood als u informant zou worden).”

Anders dan verzoeker nu tracht voor te houden, kan de door hem geciteerde verklaring tijdens het eerste gehoor (CGVS 4.06.2012 p. 9) niet anders worden begrepen dan dat hem tijdens het laatste gesprek van de selectieprocedure werd duidelijk gemaakt dat de job hem geweigerd werd omdat hij lid was van de oppositiepartij. Verzoeker verklaarde immers: *“Laatste stap was een commissie waarmee je gesprek had. Er waren daar verschillende personen. Ze hadden mijn persoonlijk dossier bij zich. Daarin stonden mijn positieve kanten, er was ook een extra pagina met wat je verkeerd gedaan hebt. In mijn geval was ik lid van de oppositiepartij. Ze zeiden me openlijk dat ik in oppositie was en dat ze me daardoor de job weigerden. Dat was in mei 2009.”* Verzoekers stelling dat de eerste verklaring te beschouwen valt als een samenvatting, snijdt geen hout. Verzoekers verklaring *“Ze zeiden me openlijk dat ik in oppositie was en dat ze me daardoor de job weigerden.”* kan niet beschouwd worden als een samenvatting van zijn verklaring tijdens het tweede gehoor: *“ik bedoel dat ik geen mondeling negatief antwoord kreeg. Tijdens het gesprek zeiden ze nog niets, gewoon dat ik geduld moest hebben”*, (gehoorverslag CGVS 18.06.2012 p. 6) maar is een volledig andere versie van de feiten. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft derhalve onverminderd overeind. Dat verzoeker tijdens het tweede gehoor tot tweemaal toe de details vertelde zonder tegenstrijdigheden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling nu, het weze herhaald, van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij te allen tijde eenduidige verklaringen aflegt over de belangrijke elementen van zijn asielaanvraag.

2.5.5. Verder stelt verzoeker dat het logisch is dat hij niet wist welke informatie over de oppositiepartij de politie wou, aangezien hij niet ingegaan is op het voorstel om informant te worden en het niet logisch is dat de politie al op voorhand zou prijsgeven welke informatie van belang zou zijn, hetgeen in het voordeel van de oppositie zou zijn. Hij tracht voorts alsnog de door hem geëtaleerde onwetendheden met betrekking tot L.M. en de functie waarvoor hij solliciteerde bij de politie te vergoelijken.

Verzoeker verklaarde dat hij na zijn eerste weigering ook een tweede keer door L.M. werd benaderd om als informant te gaan werken. Het is niet aannemelijk dat naar aanleiding van de pogingen om verzoeker te overtuigen en de bedenktijd die hem werd gegund, niet ter sprake zou zijn gekomen over welke soort informatie L.M. wenste in kennis te worden gesteld.

Over de persoon van L.M. blijft verzoeker verder onaanvaardbaar vaag. De Raad treedt de verwerende partij bij waar die stelt dat verzoeker, een ex-politieagent die opgeleid werd aan de politieacademie, die zich opwerkte tot de rang van luitenant en die van 1998 tot 2006 bij de politie werkzaam was en een politiek opposant voor Labour sinds 2003, redelijkerwijs verwacht worden te weten wie L.M. precies is en waar hij werkt. Zelfs indien dat aanvankelijk niet het geval zou zijn geweest kan ervan worden uitgegaan dat verzoeker zich over deze persoon zou informeren, te meer nu hij te kennen gaf dat hij de selectieprocedure zou kunnen sturen en verzoeker dus zou hebben kunnen nagaan of dit daadwerkelijk het geval was door een inschatting te maken van de persoon en de functie van L.M., die uiteindelijk aan de bron ligt van verzoekers problemen. Meer nog, aangezien uit verzoekers verklaringen verder nog zou blijken dat hij in de periode nadat de vermeende problemen zich voordeden meermaals in contact is gekomen met de autoriteiten –bij het aanvragen van een internationaal paspoort en naar aanleiding van de adoptieprocedure waarvan sprake- moet worden vastgesteld dat, nu verzoeker verklaarde geen niet precies te weten wie L.M. was en welke functie hij vervulde, hij een niet aannemelijk risico zou hebben genomen door in contact te treden met de autoriteiten gelet op het feit dat verzoeker de mogelijke invloed van L.M. niet kende. Dat L.M. zelf niet vermeldde bij welke dienst hij werkte en dat hij waarschijnlijk een geheime functie vervulde bij het ministerie van binnenlandse zaken doen hieraan geen afbreuk, nu vaststaat dat verzoeker geen pogingen heeft gedaan om zich hierover te informeren, hetgeen niet aannemelijk is.

Waar verzoeker verder stelt dat het niet verwonderlijk is dat hij niet weet voor welke functie hij solliciteerde, maar dat het ging over een algemene selectieproef waarna hem op basis van rang een functie zou worden toegewezen, stelt de Raad vast dat hij in het verzoekschrift louter zijn verklaring bevestigt, maar hiervoor geen bewijzen aanbrengt, zodat het niet meer betreft dan een loutere bewering. Minstens mag van verzoeker worden verwacht dat hij zou kunnen kaderen welke de verschillende functies er dan wel waren om in te worden tewerkgesteld.

De vaststellingen van de verwerende partij omtrent de vage verklaringen van en de negatieve impact daarvan op de geloofwaardigheid van het asielrelaas blijven derhalve onverminderd overeind.

2.5.6. Met betrekking tot het feit dat verzoeker na het ontstaan van de problemen nog verschillende keren in contact kwam met de autoriteiten, zonder hierbij problemen te ondervinden, stelt verzoeker louter dat de vrees *“voornamelijk afkomstig [is] van L.M., lid van de autoriteiten”* en verder betoogt: *“Verzoekende partij heeft dus vrees voor een lid van de autoriteiten, niet voor alle autoriteiten. Het is ook duidelijk dat alle feiten (telefoons, bedreigingen, verwondingen) van die ene persoon afkomstig zijn”*.

Dienaangaande kan in eerste instantie worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd gesteld over verzoekers onwetendheid aangaande de mogelijke invloed van L.M.. Daarbij komt nog dat verzoeker vergoelijking in het verzoekschrift niet te rijmen valt met hetgeen hij verklaarde aangaande het feit dat zijn moeder en zijn advocaat het adoptiecertificaat gingen ophalen op 19 november 2010, omdat de situatie voor hem te gespannen was en hij zich zelf niet wou vertonen in de stad (gehoorverslag CGVS 04.06.2012, p. 6). Daargelaten de vraag of de Raad het motief inzake het niet aannemelijk zijn van het feit dat verzoekers nog een internationaal paspoort zou hebben gekregen en een eerste keer probleemloos zijn land zou kunnen hebben verlaten en terug binnenkomen en van het feit dat hij naar aanleiding van de adoptieprocedure van zijn niet evenmin enig probleem zou hebben ondervonden, zou kunnen bijtreden, moet in ieder geval worden vastgesteld dat verzoeker, nu hij de positie en de invloed van L.M. niet kende, bij het in contact treden met de overheid een risico heeft genomen dat niet te rijmen is met de door hem geschetste vervolgingsvrees en dat hij eens verklaart geen problemen te hebben met alle autoriteiten en dan weer dat hij bepaalde documenten niet zou kunnen hebben afhalen omdat hij zich niet in de stad zou kunnen vertonen. Verzoekers gedrag, met name dat hij zou zijn ondergedoken en toch nog terugkeerde naar Tbilisi om de adoptiepapieren in orde te brengen is in de hierboven geschetste context evenmin aannemelijk.

2.5.7. In diezelfde context moet ook worden vastgesteld dat het verre van aannemelijk is dat verzoeker een eerste keer wel het risico zou hebben genomen om een internationaal paspoort aan te vragen en ermee zijn land uit te reizen en zelfs terug binnen te komen, en hij een tweede keer zonder dit paspoort

zou hebben gereisd. Gelet op verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift dat het geen probleem was om contact te hebben met de autoriteiten nu hij slechts L.M. vreesde, is dit niet plausibel te noemen. Van twee dingen immers één : ofwel vreesde verzoeker daadwerkelijk slechts L.M. en was er geen reden voorhanden om zonder paspoort en illegaal zijn land van herkomst te verlaten, ofwel vreesde verzoeker de autoriteiten *sensu lato* en is zijn verklaring omtrent het feit dat hij geen risico nam door in contact te treden met de autoriteiten hiermee niet verzoenbaar.

2.5.8. Voorts moet worden vastgesteld dat verzoeker de eerste keer dat hij naar België afreisde geen asiel heeft gevraagd, en dat hij de tweede keer een maand heeft gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen. Daargelaten de vraag of eventueel zou kunnen worden aangenomen dat hij een eerste keer onverrichterzake terugkeerde naar zijn land van herkomst in de hoop dat alles zou zijn overgewaaid, is het niet aannemelijk dat, toen dit niet het geval bleek te zijn en verzoeker alsnog naar België terugkeerde omwille van zijn vervolgingsvrees, hij zich op dat ogenblik niet onmiddellijk onder de bescherming van de Belgische asielinstanties heeft menen te moeten stellen. Zijn vergoelijking nu dat hij ziek was en zich hier veilig voelde, doet daaraan geen afbreuk, temeer nu het de tweede keer was dat verzoeker omwille van zijn vermeende problemen zijn land heeft verlaten.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is en dat hij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet, heeft aannemelijk gemaakt. Aangezien verzoeker de verwerende partij, op grond van de hierboven aangehaalde doch onterecht bevonden argumenten, een gebrekkig onderzoek verwijt en daaraan de schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel koppelt, kan niet anders dan worden geoordeeld dat, nu de Raad tot de bevinding komt dat de verwerende partij genoegzaam heeft kunnen oordelen dat de asielaanvraag niet gegrond is, een schending van deze beginselen niet is aangetoond.

2.7. De documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, met name een brief van zijn advocaat aan de Georgian Labour Party en een brief van deze laatste partij van 26 juli 2012, kunnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen, nu deze laatst vermelde brief door de advocaat van verzoeker werd opgevraagd middels de eerste brief, en dit na datum van de bestreden beslissing zodat het document een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. De brief van Labour heeft geen officieel karakter en geen bewijswaarde, nu geen geloofwaardige verklaringen voorliggen en documenten slechts kunnen dienen ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas. Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van het door verzoeker ter zitting neergelegde document dat betrekking heeft op de adoptieprocedure van zijn nicht, met betrekking tot dewelke overigens niet valt in te zien hoe deze enig bewijs zou kunnen uitmaken van verzoekers vermeende problemen die aanleiding hebben gegeven tot het indienen van een asielaanvraag.

2.8. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS